

Det skal stoppes, men det skal stoppes på en rigtig måde inden for retssystemet, selvfølgelig skal det det. Vi agter ikke at gå ind og lege juridiske eksperter, men vi har selvfølgelig foretaget en selvstændig bedømmelse af det her, og vi vurderer på baggrund af det, der foreligger, at det er juridisk forsvarligt.

Ordførerne i denne sag ved godt, hvem det var, der først af alle rejste spørgsmålet, da det var fremme sidste tirsdag, om det nu var inden for grundlovens rammer. Det var Det Konservative Folkepartis ordfører flere gange over for ministeren, fordi det her er en singulær lov, og enhver kan se, at det er usædvanligt, og det er betænkeligt, vist er det så. Men det er også en usædvanlig sag, og usædvanlige sager kræver ofte usædvanlige løsninger.

Det var først af alle Det Konservative Folkeparti, der rejste denne sag, så det ligger os på sinde, at det foregår på en juridisk forsvarlig måde inden for grundlovens rammer. Grundloven kan ikke gradbøjes. Enten er det inden for rammerne, eller også er det uden for. Vi vurderer, at det er i orden, men det er naturligvis regeringen, der har ansvaret i denne sag, og den kan ikke tørre det af. Vi skal ikke blande statsmagterne sammen.

Så rejste hr. Holger K. Nielsen spørgsmålet, om ikke man skulle tage en forespørgselsdebat i stedet for. Jo, måske. Der er flere fremgangsmåder. Denne med et lovforslag er en af dem. Den finder vi anvendelig og i orden, så længe regeringen forsikrer os, at det er inden for juraens rammer, og vi også selv vurderer, at det er det.

Så sagde hr. Poul Nødgaard, at denne sag har været kendt i årevis, og om Det Konservative Folkeparti vil være med til at kulegrave spørgsmålet om, hvorfor der ikke er blevet grebet ind før, og hvem der egentlig har ansvaret. Jeg kan meddele, at det vil vi i høj grad. Der er allerede stillet to spørgsmål fra min side i denne sag gennem Uddannelsesudvalget om, hvorfor man ikke fra tilsynsmyndighedernes side har grebet ind for lang tid siden.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Grundloven og retsopfattelsen er jo noget, som mange folketingsmedlemmer tager alvorligt i nogle sager og desværre måske også lidt let på i andre sager. Det oplever vi tit herinde. Man må så søge råd hos dem, man stoler på, og selvfølgelig derefter tage sin egen beslutning.

Det, der egentlig kalder mig på talerstolen, er, at jeg synes, det er så bittert og så ærgerligt, at for første gang i mange år kommer der en debat i Folketingssalen om hele Tvindimperiet med nogle følger, med nogle konsekvenser, som kan batte noget, og indtil nu er det egentlig blevet diskuteret uendelig lidt, hvad der foregår i Tvind. Det synes jeg er bittert med denne debat, at man ikke går mere i dybden med, hvad det egentlig er, vi snakker om; hvad det er, dette forslag drejer sig om, hvilke konsekvenser der skal komme af det. Hvad er det egentlig, der er foregået i ca. 20 år, hvad med tilbagebetaling, hvad med ansvaret, hvem skal det pålægges?

I stedet for er dette her gået op i en gang juristeri, og det synes jeg simpelt hen er trist. Og det må jeg så sige til ministeren: Jeg ved ikke på nuværende tidspunkt, hvad der er det rigtige. Jeg tror, at mange ser dette her lidt i bagklogskabens lys. Der er jo sandelig gået en hel uge, og der kan ske meget på en uge, når det gælder det politiske liv.

Men det er ærgerligt, det, der her sker. Det er dybt ærgerligt, at Folketingets medlemmer fortaber sig i en diskussion om juristeri over så vigtig et emne, at man nu endelig rent ud sagt kan få skovlen under Tvindimperiet.

Pludselig løb debatten løbsk.

Formanden:

Så er det hr. Aage Frandsen, og derefter er der indtegnet 2 korte bemærkninger fra fru Kirsten Jacobsen og hr. Bruno Jerup. Og det er hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

En helt afgørende og ganske unik del af den danske uddannelsestradition er vore frie skoler, højskoler, efterskoler og friskoler osv.

Derfor er der i enhver henseende grund til at værne om netop denne tradition, der giver frihed for Loke som for Thor. Det flotte ved den nuværende lovgivning for frie skoler er, at vi hver især kan have vore opfattelser af, hvad den rette skoleform og pædagogik er, samtidig med at vi tillader, at andre kan have en tilsvarende lige så god ret til at have deres skoleform.

Det har givet en række mennesker mulighed for, at de i form af selvstyrende fællesskaber kan etablere skoler, som de ikke heller selv skal tjene på. Det er den frihed, der i øjeblikket er truet, fordi nogle bevidst og vedholdende har misbrugt friheden til at skaffe økonomiske midler til andre formål. Men friheden kan også blive